

Paní Heřmanová držela svou dceru, desetiletou Lucku, dost zkrátka. Byla prostě taková, o některých věcech se u nich doma debaty zkrátka nevedly. Že některá spolužačka smí sama do kina i od půl šesté? Nezájem, ty můžeš na odpolední představení – anebo i na večerní, jenomže s doprovodem. S mámou, anebo s babičkou...

Čekání na Smrt

Protože tátu už skoro rok doma neměli, manželé Heřmanovi se rozvedli. Letité neshody vyvrcholily, když si paní Heřmanová našla milence. Což manžel jako iniciátor soudního jednání využil, dvě starší dcery dostal po další tahnici do péče on, bejvalce zbyla jen nejmladší, Lucka.

„Jenomže vy máte obě tak málo času,“ stěžovala si Lucka, ale víc už neodmlouvala.

„V neděli si ho určitě uděláme, a půjdeme všechny tři, jo?“ slíbila jí máma a Lucka nadšeně souhlasila.

Už brzy pro ni kino po mámině a babiččině boku nebude žádnou velkou atrakcí, ale zatím ano, zatím pro ni ty dvě představy opravdu lidi nejbližší a nejmilovanější. I když tátu měla Lucka ráda taky a citelně jí chyběl, občas si kvůli jeho absenci u rodinného krbu pobřečela do polštářů, a máma o tom věděla. Jenže, co dělat, říkala věčně, tak už to v životě dospělých chodí, že se někdy rozejdou...

„Lucka je moc hodná holka,“ prohlásila později mnohokrát

její maminka, tonoucí v slzách. Prostě nemohla uvěřit, že dítě tak disciplinované mohlo cestou ze školy onoho středního dubnového podvečera zmizet úplně beze stopy. Jako kdyby se pod ní zem propadla...

„Ona se určitě někde vynoří,“ konejšili zoufalou mámu sousedi, známí, příbuzní.

A měli pravdu, našla se. Po dvou dnech usilovného pátrání, do něž se zapojily stovky lidí a kdy se střídala naděje se zoufalstvím. Zoufalství nakonec triumfovalo. Desetiletá Lucie Heřmanová se našla, ale byla mrtvá.

● ● ●

Příběh končící tragédií se začal odvíjet v podvečer 27. dubna 1983 docela nenápadně. Lucka se měla podle předchozí domluvy domů vrátit asi v pět večer – z pionýrské schůzky. Ale teprve před šestou si její máma uvědomila, že holka doma ještě není. Měla plné ruce práce, prala, vařila, žehlila, všechno najednou a na přeskáčku, aby měla všechno hotovo. Čekala návštěvu svého přítele a chtěla před ním budít dojem dobré hospodyňky. Jenže najednou zapípalo na Hvězdě časové znamení a v paní Heřmanové hrklo jak ve starých pendlovkách! Už šest večer! Hodin jak u hodináře! A holka někde v trapu!

Ještě se nestalo, aby se její vzorná holčička tolik zdržela. Hbitě tedy vsedla na kolo a jela trapem po silnici ke škole – jsou to necelé dva kilometry – jestli se schůzka neprotáhla a jestli Lucku někde nepotká. Ale nikde nikdo. A když pak tryskem šlapala nazpátek, doufala pevně, že jí dcera někudy proklouzla. Že ji třeba zmámily kamarádky k návštěvě a teď už určitě bude doma!

Nebyla. Večeře kouřila na stole, babička ji iniciativně dodělala. Ale chuť k jídlu se rozplynula. Ještě jim ani hlavami nebleskla myšlenka na nejhorší, v třiaosmdesátém se ještě na únosy ani na pedofily v Čechách moc nevěřilo. Nepsalo se o nich, tak v jádru jako by neexistovali. Spíš obě napadlo, že se jim malá začíná měnit, že už nebude úplně malá, že puberta přijde co by dup a s ní starosti...

Rozdělily si adresy, každá vyrazila na svou trasu: po kamarádkách, známých, příbuzných. Ale Lucka nikde, věděly kolem dvacáté hodiny. A tak roztřeseným hlasem zatelefonovala paní Heřmanová do Loun. Policajům, říkalo se i tehdy, i když oficiálně šlo o příslušníky Veřejné bezpečnosti.

Vyslechli ji, trochu ukonejšili, vyptali se, jestli prověřila opravdu všechny možnosti, kde by dcera mohla vězet. Připustila, že nějaké možná ještě zbyly, a tak se domluvili, že je zkusí ještě obzvládnout. A až když zklamou i poslední naděje, zavo-

lá znovu a do věci se vloží profesionálové – se všemi možnostmi a silami, co mají.

Na což tedy došlo až kolem dvaadvacáté hodiny, kdy evidentně vyčerpaná paní Heřmanová se do Loun dostavila osobně. Přijela vypůjčeným autem, to jejich při rozvodu dostal manžel, jak hořce zmínila. A přivezla i tři dceřiny fotky, tím pátrání dost pomohla.

Pátrací akce začala okamžitě, ale za tmy těžko hledat po lesích.

Navíc až do rána trvalo, než se podařilo zalarmovat posily. Vojáky z nedalekých kasáren a taky pomocníky VB, kteří pak ve čtvrtek dopoledne utvořili rojnice a začali prohledávat lesy a luka v okolí města. Bezúspěšně, jak museli za soumraku smutně konstatovat. Pokračovat v noci? To by nemělo smysl...

● ● ●

To už byl pátek a vědělo se s jistotou, že Lucku naposledy lidi viděli ve středu krátce po poledni, při obědě ve školní jídelně. Pak prý řekla holkám, že půjde domů a na schůzku pionýrského oddílu se vrátí až těsně před ní. Jenže tam už nepřišla – a domů údajně vůbec nedorazila, jak s jistotou prohlásila její matka. Mezitím se přihlásilo telefonicky několik svědků, kteří údajně viděli dívku podobnou pohřešované

v různou dobu a na různých místech okresu: všechna sdělení se musela prověřit, ale nic z nich nebylo.

Až v pátek navečer se objevili manželé Letošníkovi: že jeli lesem kolem Srbčce a z auta spatřili v příkopu u cesty ležet cosi velmi nápadně připomínajícího lidské tělo. Ne, nezastavili, radši honem jeli do Nového Strašecí na tamní oddělení a udýchaně učinili oznámení.

Hlídka, vyslaná okamžitě na udané místo, jež dost přesně popsali, shledala, že manželé si nevymýšleli a nemýlili se. Ve škarpe u silničky, napůl skrytá pod keřem, ležela dívka asi desetiletá, nepochybně mrtvá. Strangulační rýha na jejím hrdle naznačovala, jak asi zemřela.

Hodinu nato už bylo nade vši pochybnost jasné, že jde o pohřešovanou Lucku Heřmanovou. A taky, že jde o vraždu. Zdálo se ovšem jisté, že dívka nezemřela na místě, kde bylo nalezeno tělo. Nenašly se totiž žádné známky zápasu, k němuž by při škracení asi došlo. Dívka byla také úplně oblečená, zdálo se tedy, že sexuální motiv možno v tomto případě vyloučit.

Paní Heřmanová se nervově zhroutila, její matka, Lucčina babička, neměla k sesypání daleko. A otázka, kdo vraždil, zůstávala otevřená. Široko daleko se šířily fámy, den předtím totiž podobenku Lucky Heřmanové ukázali v rámci celostátního pátrání i v televizi. Což se začátkem osmdesátých let už občas stávalo a zvědavost lidská slavila pak hody.

Porada na krajské kriminálce stanovila možné vyšetřovací verze. Za prvé se soudilo, že vrahem může být někdo z rodiny: třeba rozvedený otec, který o sobě zatím nedával kupodivu vědět. Odstěhoval se do Berouna, ale to přece zase nebylo tak daleko. Že by neměl televizi?

Druhé dvě verze souvisely s motivem sexuálním: buďto mohl děvce unést nějaký „zavedený“ pedofilní delikvent, ať už si Lucku cíleně vyhlédl, anebo jen vyrazil na obhlídku a děvče lapil náhodně. Fakt, že nebyla znouzita, nemusel verzi předem vyvracet. Pachatel dívku třeba naložil do auta a odvážel někam do klidu, jenže se mu začala bránit, když pochopila, oč jde. Anebo se jen lekla, že ji veze někam pryč – a mohla netakticky pohrozit, že ho udá. Že si ho dobře prohlédla, že si ho bude pamatovat – a aby se těšil... A že v tom případě mohl vraždit strach.

A pak – třetí možnost – mohl věc spáchat někdo policii neznámý, někdo z bezprostředního dívčina okolí. Někdo, koho Lucka znala. Mohl ji spatřit a dostat chuť si užít, třeba tu myšlenku nosil v hlavě dlouho, třeba mu bleskla nenadále. Doposud slušný člověk, příkladný občan... A pak najednou už nemohl couvnout, i když se vlastně moc nestalo. Nemlčela by! I kdyby mu to stokrát slíbila, řekla by o své zkušenosti kamarádkám, mámě, někomu ze školy. A získat na malém městě pověst potenciálního sexuálního násilníka? To už se dotýčnému třeba zdálo lepším řešením stát se vrahem – a doufat, že nevypátráním vrahem...

● ● ●

Souběžně se horečně pracovalo na všech třech verzích: probíraly se evidence, zjišťovalo se, kdo ze starých pedofilních násilníků dlí zrovna mimo kriminál, bydlí tak do sta kilometrů a připadal by v úvahu způsobem provedení. Kdo lovívá na venkově a nezaváhal by před násilím...

Vyptávali se lidí z městečka, jestli někdo náhodou přece jen Heřmanovic Lucku na její poslední cestě nezahlédl, jestli se v obci nepohybovalo nějaké cizí auto, anebo podezřelý chodec. Protože mohl zaparkovat třeba za humny a jít pěšky. Na procházku. Ale nic. Nic.

Velmi rychle se zato přišlo na fakt, že Petr Heřman, otec zavražděné, nese rozvod a následné rozdělení své rodiny velmi těžce. Začal pít a v několika hospodách nametený vykřikoval, že svou ženu radši zabije, než by ji přenechal nějakému nazdárkovi.

„Nazdárkem myslel nepochybně mého přítele, ale to je ohromně slušný člověk, inženýr,“ pochlubila se paní Heřmanová. „Je velmi pravděpodobné, že se spolu vezmeme – a to bude pro mého bývalého muže další krutá rána. Já ale přece nemůžu zbytek život brát jen ohledy na něj!“

Na malém městě se ale rozkřikne ledacos: dokonce i to, co by samotní aktéři případu radši zanechali pod pokličkou.

„Ona Heřmanka je a dycinky byla na mužský,“ nechaly se slyšet místní drbny, když je postarší kriminalistka správným způsobem rozpovídala. „A ten její Pět’a jí holt přestal stačit. Že mu to prej poslední dobou v posteli moc nešlo, nějaká nemoc, nebo co.“

Mezitím proběhla soudní pitva zavražděné. Příčinou smrti bylo opravdu udušení z uškrcení, provedeného smyčkou utaženou kolem krku. Patrně nešlo o provaz, po tom by zůstala do kůže zadřená vlákna, byť třeba ojedinelá. Vrah spíš užil textilní pásek, ne moc široký, nebo něco podobného, napsal prosekator. Hladký materiál, jenž nezanechal stopy.

To už byla sobota odpoledne. A kriminálka se rozhodla uhořit na otázce zavražděné, jež zatím nechávala v klidu – a on sám se k výpovědi neměl, ani se nedomáhal informací. Divné...

● ● ●

Výslech netrval dlouho, po hodině, během níž se sepisovaly nacionálně a mluvilo o nebolestivých obecnostech, se Petr Heřman rozbřečel, zhroutil a posléze v plném rozsahu doznal.

Oné středy si vzal v práci volno a navštívil rodinný domek, kde šestnáct let bydleli s rodinou a kde už měl jen zbytek věcí. Měl si je sbalit a odnést – a vrátit klíče, jak mu žena zdůraznila v telefonu. Domek patřil jí, přesněji řečeno, jí a tchyni. A on se musel klidit, navzdory tomu, jak se tu nadřel. Což samo o sobě pro něj znamenalo dost náročný a bolestný úkol. A v té chvíli, když skládal věci do kufru a slzy dojetí ze zpackaných let měl na krajíčku, vtrhla znenadání do předsíně Lucka. Když shledala, že je doma táta, kterého už neviděla kolik dní, vrhla se k němu, objala ho a začala pusinkovat.

„A já si uvědomil, že mě má ráda – jako já ji! A přesto už spolu nebudeme, nesmíme být. Moje žena mi to řekla jasně, že Lucka je její a abych jí šel z cesty! Ten její frajer prý malou adoptuje a bude ji vychovávat jako otec, až se s bejvalkou vezmou.“

Něco mu najednou ruplo v hlavě. Pořád ještě držel dcerku v náručí, pevně a něžně přitom. A současně po paměti sáhl na věšák a ze starého baloňáku stáhl pásek. Omotal ho Luce kolem krku a utáhl. Pevně, ještě pevněji...

„Nebránila se, umřela úplně pokorně, holčička moje milovaná,“ štkal Petr Heřman.

Tělo zabalil do starého spacího pytle, který si prve uchystal k odvozu. Odnal balík do své stopětky, již zaparkoval za domem, kam nebylo od sousedů ani z ulice vidět. Uložil ho do kufru, odvezl do lesa. Chtěl dceru někde důstojně pohřbít, ale to už nedokázal. Tak ji jen odložil v odlehleém příkopu. A pak už prý pořád čekal, až si pro něj přijdou. Věřil, že to bude úleva. Vůbec nedoufal, že by mohl vyjít z věci bez trestu. A vlastně po něm toužil. Ve vazbě využil nestřeženě chvíle a na cárech postelradla se oběsil.

Mimochodem, kdyby paní Heřmanová kriminálce nezalhala, že byla celé odpoledne doma, asi by vyšetřování k možnosti, že se v domě objevil Heřman, dospělo dřív. Jenže ona využila toho, že Lucka má odpoledne pionýra, aby si odskočila za milencem, a schůzka se trochu protáhla. Vlastně – kdyby tehdy zůstala doma, mohla Lucka asi žít...

Jan J. VANĚK
Ilustrační foto
Václav ŠEBEK

